

Gentager historien sig fra kommune til kommune gennem hele landet"? Er det genkendelige politiske manøvrer?

Har du erfaringer, noget på hjertet, skriv det os i Gaderummet, info@gaderummet.dk

.....

Her er en personlig beretning om mødet med psykiatrien, Alis <Alis@webspeed.dk>

Kontrolsamfundet

Fra midten af 1990'erne og det årtusinde ud oplevede og opdagede jeg, at minimalstaten ikke som påstået bygger på frihed men på fuldstændig kontrol. F.eks. er der ikke plads til at mennesker reagerer følelsesmæssigt. Alt skal være velkontrolleret så der ikke er noget, der kommer bag på dem, der administrerer!

Jeg har fået pension for Ocd i mange år og har store problemer med angst. I det daværende Fredensborg-Humlebæk men nu Fredensborg Kommune holdt jeg til i et dagcenter for alle pensionister i kommunen. Der var jeg accepteret som jeg er og havde min frihed til at få det bedst mulige ud af mit liv, trods alle de begrænsninger som angst nu engang altid betyder. Det var besværligt både for mig og andre, men eftersom min angst først og fremmest går på angst for at komme til at gøre andre mennesker fortræd, så gjorde jeg selvsagt ingen skade.

Imidlertid kom det psykiatrien for øre, at jeg gik der uden medicinsk kontrol, og at vi oven i købet var flere, der havde fundet frem til et sted hvor vi fik lov at være os selv og havde det godt sammen med andre mennesker. Den situation gik psykiatrien i gang med at få kontrol over ... selvom de altså hidtil trods gentagne opfordringer havde nægtet at tage sig af noget eller at hjælpe.

Nu skulle det hedde sig at dagcentret havde gjort det hele forkert ved at gøre plads til mig og tage hensyn til mig, og at de var skyld i at jeg stadig havde Ocd – hvilket altså var psykiatriens egen skyld, de kunne ikke finde ud af andet end at prøve at tvinge mig til at være anderledes end jeg var. Mine venner i dagcentret var årsagen til at jeg begyndte at falde til ro, få det bedre og at leve igen.

Man kunne ikke indføre psykiatrisk kontrol i et center for alle pensionister i kommunen – de fleste var folkepensionister – så der blev oprettet socialpsykiatri 10 km fra hvor jeg bor og hvor jeg ikke kendte nogen, og så gik man langsomt i gang med at få os trukket derud. Væk fra hvor vi fik omsorg og respekt og ud hvor vi skulle administreres og medicineres. Flere af os var bange for offentlige transportmidler, men det kunne man ikke tage hensyn til. De mennesker, der kendte os og kendte vores forskellige "særheder", og som havde formidlet at der blev taget de nødvendige hensyn, var blevet underkendt, og i stedet skulle vi tvinges ind i behandlerens systemets normalitetsbegreber. Der er det åbenbart normalt at kontrollere og tvinge mennesker??

De socialpsykiatriske plejere dukkede op i vores dagcenter og jeg fik kontakt med dem i december 1995. Der blev omgående sat 2 timer af til mig om ugen, og jeg fik fejlagtigt at vide at det var for at hjælpe mig. Det samme fik alle andre at vide. Folk i byen skulle bearbejdes til at acceptere hvad der skulle ske.

Det gik fuldstændigt galt. De socialpsykiatriske plejere kendte os ikke, havde ingen indføling og gik bevidstløst frem efter deres teoribøger. Uden hensyn til konsekvenserne. Man kunne også mærke at vi ikke interesserede dem som mennesker. Vi var bare et stykke arbejde.

Det næste par år forsøgte jeg at komme på benene, men blev hver gang slået i stykker igen. Der var ingen plads til at jeg måtte tænke selvstændigt eller have en selvstændig vilje. Hvis jeg henvendte mig til en psykiater om hjælp blev jeg spurgt om jeg ville tage nogle piller – nå ikke – jamen så kunne jeg få lov at sejle i min egen sø.

Både jeg og flere andre gik totalt i stykker på den behandling, og da man i mellemtiden havde fået mig helt skilt fra mit sociale netværk, så jeg ingen havde at støtte mig til, kom jeg til at leve i total isolation i min lejlighed i 5 år, hvor jeg selv måtte finde ud af at komme over sorgen over at jeg samtidig mistede kontakten med min søn og mine børnebørn.

Når man først har fået os udskilt som gruppe kan man derefter behandle os som det passer kommunen. Eksperimentere med behandlingsmetoder, sende de måske egnede ud i arbejdsprøvning o.s.v. Så nogle af dem kan få nogle flere nederlag?! Jeg kender en del eksempler på at kommunen ikke altid er den bedste til at vurdere deres medmennesker rigtigt, og slet ikke hvis der er psykiske problemer involveret. Sagsbehandlere sidder det meste af tiden og læser i nogle rapporter og har vel heller ikke andre muligheder. Men som adskilt og isoleret gruppe uden socialt netværk er man prisgivet.

De penge man iflg. regeringen poster ind i den offentlige sektor er ikke blevet brugt til forbedringer, men til at omstille til privatisering. Og det har været dyrt at omstille hele systemet! I mit tilfælde havde det været betydeligt billigere at lade mig være i fred.

Jeg har engang været helbredt fuldstændigt. Dengang trods mange års angst p.g.a. forskellige overgreb, så lykkedes det at komme mig helt. Det var først i 1970erne, og dengang var der nogle teorier fremme som betegnedes som antipsykiatri. I mine øjne er det den egentlige psykiatri. Man opfattede ikke mennesker som en isoleret diagnose, men som et samspil mellem person og omgivelser, og det blev udgangspunktet for en behandling som helbredte mig helt for Ocd. Så godt at jeg også gennemførte en ny uddannelse og var i erhverv i 5 år. Ud over det menneskelige ved at behandle mennesker som mennesker, så kan det altså også godt betale sig for samfundet.

Det dagcenter hvor jeg fra først i 1980erne havde det godt i 15 år – og hvor jeg egentlig startede i arbejdsprøvning - blev drevet af en fritidspædagog efter tilsvarende principper. Min situation i centret blev oprindeligt arrangeret af en psykiater, der også havde menneskelige hensyn og respekt som det primære i sin behandling. Efter et nyt sammenbrud

umiddelbart før 1980 var jeg kommet i behandling hos hende. Jeg måtte opgive at komme i erhverv igen, men det blev muligt at leve og fungere inden for mine ret snævre grænser af angst, så jeg alligevel havde noget ud af at leve og kunne være til gavn for andre mennesker. I midten af 1990'erne var jeg for anden gang i mit liv på vej til at få det væsentligt bedre, og måske til at blive rask.

Det blev der altså sat en stopper for i 1995 og årene fremefter da der psykiatrisk blev grebet ind over for det dagcenter, hvor jeg havde det godt og havde alle mine venner, og hvor jeg i gode perioder også kunne bruge min uddannelse. Hvor jeg fik plads til at leve og udvide mine grænser i mit eget tempo.

5.oktober 2007